

af virksomhedens varelager til eget forbrug, ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst skal medregnes til anskaffelsesprisen, respektive produktionsprisen. Skattelovskommissionen har (kommissionsudkastet § 5, stk. 1 a — bemærkningerne side 76) foreslået en skærpelse af de nu praktiserede regler, idet forbruget af egne produkter foreslås ansat på grundlag af detailprisen for de pågældende varer. Da det formentlig er overordentlig tvivlsomt, om skattekommissionens forslag om værdiansættelsen af varer og produkter, udtaget til eget brug, er begrebsmæssigt holdbart, har man ikke anset det for rigtigt at optage den foreslåede bestemmelse i forslaget, og det vil herefter have sit forblivende ved den gældende ret på dette område.

I kommissionsudkastets § 5, stk. 1 b, (bemærkningerne side 76) foreslås, at værdien af ikke erhvervsmæssig anvendelse af automobiler, vogne, heste og lignende driftsmateriel, der hører til skatteyderens erhvervsvirksomhed, samt værdien af arbejde, som udføres i skatteyderens private husholdning af medhjælpere, der er ansat i hans bedrift, skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Dette svarer til de gældende regler. I bestemmelsen gives endvidere nærmere regler vedrørende opgørelsen af værdien af de nævnte goder. Forsåvidt angår driftsmidler går disse bestemmelser ud på, at værdien af den private benyttelse skal ansættes til mindst halvdelen af de samlede udgifter (herunder afskrivninger) for det pågældende driftsmiddel, medmindre skatteyderen forelægger fyldestgørende regnskab vedrørende udgifterne ved benyttelsen af det pågældende driftsmiddel med sontring mellem den erhvervsmæssige og den private benyttelse. Værdien af bedriftsmedhjælpernes arbejde i den private husholdning foreslås ansat til mindst halvdelen af vedkommende medhjælperes samlede arbejdsvederlag, medmindre det drejer sig om rent lejlighedsvis bistand.

Reglen i kommissionsudkastets § 5, stk. 1, b, er ikke optaget i nærværende lovforslag. At værdien af den nævnte private benyttelse af driftsmateriel og bedriftsmedhjælper skal medregnes til den skattepligtige indkomst, er det ikke nødvendigt at udtale i en bestemmelse i loven. Det er de særlige regler om opgørelsen af værdien, der er det egentlige indhold i kommissionsudkastets forslag. Disse regler forekommer imidlertid

meget stive, og i det ubetingede generelle krav om fyldestgørende regnskab vedrørende driftsmidlers benyttelse stiller de meget vidtgående krav. Man har derfor fundet, at den nuværende tilstand var at foretrække, således at det overlades til ligningsmyndighederne at foretage det fornødne skøn over, hvorledes benyttelsen af driftsmidler og medhjælp i det enkelte tilfælde skal fordeles mellem bedriften og skatteyderens private forbrug. Dette udelukker ikke, at der i praksis følges visse normer med hensyn til fordelingen for visse grupper af skatteydere, men man har ikke ment det rigtigt at stille for vidtgående krav om regnskab på disse områder, hvor en kontrol alligevel vil være vanskelig at gennemføre.

Til § 8.

I kommissionsudkastets § 7 gives der regler, som angår indkomstopgørelsen vedrørende ikke-selvstændigt erhverv.

Efter gældende praksis fastsætter ligningsrådet hvert år den skattepligtige normalværdi af arbejdsvederlag, der består i kost og logi. Kommissionsudkastet (§ 7, stk. 1) indeholdt en regel, der fastslog dette i en sådan form, at ligningsrådets anvisninger vedrørende værdiansættelsen måtte anses for endelige, således at spørgsmål om værdiansættelsen af kost og logi ville blive unddraget landsskatterettens kompetence. I konsekvens af, at man har anset det for rimeligt at imødekomme den på andre punkter — med hensyn til fastsættelsen af afskrivningssatser og værdien af unoterede aktier — rejste kritik af, at skatteyderne undrages adgang til klage til landsskatteretten, har man ladet det pågældende stykke udgå, hvilket naturligvis ikke hindrer, at ligningsrådet, som hidtil, kan give anvisninger for værdiansættelsen.

Reglen i kommissionsudkastets § 7, stk. 3, om „lønmottagerfradraget“ blev allerede optaget i vor skattelovgivning ved ligningsloven for skatteåret 1952—53, jfr. nu lovbekendtgørelse af 19. december 1952 § 20. Bestemmelsen er optaget som en særlig paragraf i nærværende lovforslag, nemlig § 12, der gennem sin placering lige efter paragraffen om fradrag af drifts- eller erhvervsudgifter (§ 11) og gennem formuleringen af stk. 1 i begyndelsen giver udtryk for, at der her er tale om et på særlig måde tillempet fradrag for sådanne udgifter.